

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **M. P.**
zastoupený advokátkou Mgr. Veronikou Hronkovou
sídlem Havlíčkovo nám. 152/4, 591 01 Žďár nad Sázavou

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2023, č. j. 13893/23/5200-10423-709175

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2023, č. j. 13893/23/5200-10423-709175, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci jako náhradu nákladů řízení částku 19 441 Kč k rukám jeho zástupkyně Mgr. Veroniky Hronkové, advokátky, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Kraj Vysočina, Územní pracoviště ve Žďáru nad Sázavou (dále jen „finanční úřad“) vyměřil žalobci daň silniční následovně:

- za rok 2016 platebním výměrem ze dne 15. 3. 2021, č. j. 338958/21/2914-50523-706703 ve výši 29.625 Kč,
 - za rok 2017 platebním výměrem ze dne 15. 3. 2021, č. j. 339234/21/2914-50523-706703 ve výši 29.625 Kč,
 - za rok 2018 platebním výměrem ze dne 15. 3. 2021, č. j. 339296/21/2914-50523-706703 ve výši 29.625 Kč (dále jen „platební výměry“).
2. Odvolání žalobce podané proti výše citovaným platebním výměrům žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 4. 2023, č. j. 13893/23/5200-10423-709175 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a napadené platební výměry potvrdil. Proti těmto rozhodnutím brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 15. 6. 2023.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí, stejně jako předmětné platební výměry, zrušit. Namítá, že není a nikdy nebyl poplatníkem daně silniční ve vztahu k vozidlu – nákladnímu automobilu LIAZ, RZ X (dále jen „vozidlo“), za které měl za předmětná období uhradit silniční daň. O existenci vozidla se dozvěděl až na základě výzev správce daně k podání daňového přiznání k dani silniční za roky 2016, 2017 a 2018. Do té doby nevěděl, že je na něj takové vozidlo formálně registrováno, neboť jej nikdy nevlastnil, neprovozoval, ani jinak neužíval, nemá na něj ani příslušné řidičské oprávnění. Neučinil žádné kroky ve věci registrace předmětného vozidla, jeho podpis na listině nazvané „Žádost o provedení změny – odhlášení motor. vozidla (přívěsu)“ ze dne 23. 6. 1997 (dále jen „žádost o provedení změny“), na jejímž podkladě bylo vozidlo na žalobce v roce 1997 nezákonně zaregistrováno, není jeho, což vyplývá i z jím nově předloženého znaleckého posudku PhDr. Vladimíra Svobody z oboru písmoznalectví. Žalobce skutečnost, že podpis na předmětné listině není jeho a že se od jeho skutečného podpisu na první pohled odlišuje, již před správcem daně opakovaně namítal, a toto tvrzení doložil čestným prohlášením ze dne 8. 10. 2019 a dalšími listinami, které žalobce skutečně podepsal, pro účely porovnání odlišností těchto podpisů.
4. Žalobce přiznává, že vyhotovil též čestné prohlášení o tom, že vozidlo bylo zlikvidováno. To však předložil příslušnému správnímu orgánu pouze z důvodu, že šlo o jediný možný postup, jak dosáhnout rychlého vyřazení vozidla z registru vozidel, aby se případná vymáhaná daň do budoucna ještě nezvyšovala. S pravděpodobností hraničící s jistotou totiž lze tvrdit, že v roce 2019 již předmětné vozidlo fyzicky dávno neexistovalo, neboť bylo poprvé registrováno v roce 1984 a ode dne 16. 6. 1998 po právní stránce není schopno provozu na pozemních komunikacích, neboť nemá platnou pravidelnou technickou prohlídku.
5. Žalobce dále namítá, že v projednávaném případě není povinen prokazovat, že se poplatníkem k dani silniční nestal, případně že předmětnou žádost o provedení změny nepodepsal, neboť v kontextu dalších skutkových okolností postačí čestným prohlášením podložená námitka o nepravosti podpisu žalobce na této listině. Pokud podložené tvrzení žalobce žalovaný, resp. finanční úřad zpochybňoval, důkazní povinnost stran pravosti podpisu na předmětné listině tížila jeho, a to bez ohledu na to, zda byl tento důkaz žalobcem navrhován nebo nikoli. Žalovaný měl situaci žalobce zohlednit rovněž v požadované míře pravděpodobnosti prokázání rozhodných skutečností, neboť po něm požaduje předložit důkazy o zániku vozidla, které nemá a objektivně ani nemůže mít k dispozici, neboť se

o jeho údajné existenci dozvěděl až po 22 letech. V tomto směru žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek ze dne 16. 1. 2020, sp. zn. 8 Afs 23/2018, nebo rozsudek ze dne 31. 8. 2016, sp. zn. 2 Afs 55/2016).

6. Žalobce dále namítá, že jeho evidence jako vlastníka a provozovatele předmětného vozidla je zjevně chybná a nezákonná, neboť byla provedena na základě absolutně neplatných podkladů z důvodu padělání podpisu jednající osoby. Samotný zápis na podkladě takové listiny je dle jeho názoru též neplatný, resp. nicotný a nemůže vyvolávat právní následky, a to ani v daňové oblasti. K této absolutní neplatnosti měl žalovaný přihlídnout z úřední povinnosti a zabývat se jí jako předběžnou otázkou ve smyslu § 99 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).
7. V rámci repliky k vyjádření žalovaného žalobce doplnil, že na základě jeho trestního oznámení na neznámého pachatele z důvodu padělání podpisu žalobce byla tato věc prověřována Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie kraje Vysočina, Územním odborem Žďár nad Sázavou, Obvodním oddělením Žďár nad Sázavou pod sp. zn. KRPJ-77561/TČ-2023-121420. Toto prověřování bylo ukončeno odložením věci z důvodu, že se nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájit trestní stíhání, ale byly v rámci něho zjištěny informace podporující závěr, že vozidlo bylo s největší pravděpodobností před rokem 2016 fyzicky zlikvidováno (absence pojistné smlouvy k vozidlu, povinné technické kontroly, kontroly ze strany policie). Z vysvětlení podaného R. B. pak dle žalobce vyplynulo, že tento v roce 1997 vozidlo prodal panu J., s nímž sepsal kupní smlouvu a pan J. si vozidlo odvezl. I R. B. popřel, že by podpis na žádosti o provedené změny v registru vozidel byl jeho pravým podpisem.
8. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že žalovaným předestřená soudní judikatura dopadá na skutkově zcela odlišné situace, a tedy ji nelze bez dalšího vztáhnout na projednávaný případ.

III. Argumentace žalovaného

9. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout. Dle jeho názoru je žalobce poplatníkem daně silniční ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění pozdějších předpisů, neboť v letech 2016 až 2018 byl osobou zapsanou v registru silničních vozidel jako provozovatel vozidla. Daň silniční je daní majetkovou, založenou na formálním stavu zápisů ve veřejném rejstříku (registru silničních vozidel), argumentace žalobce stran toho, že vozidlo nikdy nevlastnil, neprovozoval ani neužíval, je irelevantní. Významné je pouze to, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu, resp. v registru silničních vozidel. Ačkoli by skutečností rozhodnou pro zánik daňové povinnosti byl zánik věci samé (předmětného vozidla), tvrzení žalobce o tom, že toto vozidlo bylo pravděpodobně již před rokem 2019 (resp. 2016) zničeno, jsou pouze spekulativní a hypotetická. Žalovaný rovněž poukázal na judikatorní závěry Nejvyššího správního soudu, které podporují závěr, že pro věc není rozhodné, kdo je vlastníkem předmětného vozidla, významný je pouze formální stav v registru silničních vozidel (rozsudky č. j. 1 Afs 54/2012-40, 4 Afs 266/2017-41 a 9 Afs 129/2014-37). Nejvyšší správní soud tyto závěry potvrdil dokonce i v případech, kdy byl poplatník zapsán v registru silničních vozidel jako provozovatel vozidla na základě absolutně neplatné kupní smlouvy (rozsudek č. j. 1 Afs 69/2013-31).

10. Žalovaný má dále za to, že v projednávaném případě důkazní břemeno tížilo žalobce. Daňové řízení není založeno na zásadě vyhledávací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Bylo tedy na žalobci, aby prokázal, že vozidlo bylo z registru silničních vozidel vyřazeno ještě před rokem 2016, případně že přestalo existovat. Toto důkazní břemeno však neunesl. Stejně tak žalovaný nebyl oprávněn zkoumat podpisy na podkladové listině pro zápis změny vlastníka vozidla do registru silničních vozidel, a to opětovně s poukazem na rozhodný formální stav zápisů v tomto registru. Dle žalovaného žalobce v průběhu daňového řízení ani nenavrhl vyhotovení znaleckého posudku, ani se nijak neohradil proti zjištění, že dle žádosti o provedení změny majitele vozidla ověřil Městský úřad Žďár nad Sázavou, Odbor dopravy jeho totožnost podle předloženého občanského průkazu.
11. Žalovaný dále odmítl tvrzení žalobce, že se měl jako s předběžnou otázkou ve smyslu ustanovení § 99 daňového řádu zabývat tím, jestli je podpis žalobce na žádosti o provedení změny majitele vozidla ze dne 23. 6. 1997 pravým podpisem. Dle názoru žalovaného je z pohledu daňového tato otázka (resp. otázka, kdo je skutečným vlastníkem vozidla) zcela nerozhodná, neboť i bez vyřešení této otázky bylo možno o daňové povinnosti v daňovém řízení rozhodnout.
12. K replice žalobce žalovaný doplnil, že k důkazům předloženým během soudního řízení již není možno přihlížet, neboť unést důkazní břemeno je nutno již v daňovém řízení, což se žalobci nepodařilo. Navíc soud má zkoumat napadené rozhodnutí podle skutkového stavu ke dni jeho vydání. Ze žalobcem předložených důkazních prostředků ani nevyplývá, že by došlo k zániku vozidla před rokem 2016, neboť jeho neužívání, neexistence technických prohlídek či absence pojištění není překážkou pro výběr daně silniční.

IV. Řízení před krajským soudem

13. Ve věci proběhlo dne 29. 7. 2024 ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť soud shledal potřebným provést některé navržené důkazy. Konkrétně provedl soud při jednání dokazování následujícími důkazními prostředky (pokud šlo o listiny, jednalo se o listiny účastníkům známe, proto jim je soud pouze předložil k nahlédnutí podle § 129 odst. 1 *in fine* o. s. ř.):
 - znalecký posudek č. 631-23 ze dne 20. 4. 2023, zpracovaný soudním znalcem z oboru písmoznalectví, PhDr. Vladimírem Svobodou (č. l. 29–34 soudního spisu),
 - trestní oznámení a podání vysvětlení pana P., 4. 7. 2023 (č. l. 114–117 soudního spisu),
 - záznam o podání vysvětlení pana B. na Policii ČR dne 12. 7. 2023 (č. l. 118–120 soudního spisu),
 - úřední záznam Policie ze dne 2. 8. 2023 (č. l. 122–123 soudního spisu),
 - usnesení o odložení věci ze dne (č. l. 124 soudního spisu),
 - účastnický výslech žalobce, který se týkal jednak toho, jak získal smlouvu mezi pány B. a J. (č. l. 21 v soudního spisu), a dále čísla jeho občanského průkazu uvedeného na žádosti o zápis jeho osoby do registru silničních vozidel (č. l. 28 soudního spisu).
14. Další navržené důkazy soud neprovedl, neboť se vztahovaly ke skutkovému stavu po vydání napadeného rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba je důvodná.

Právní úprava a judikatura

16. Předmětem daně silniční je zdanitelné vozidlo (§ 2 odst. 1 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční). Ve zdaňovacích obdobích, o která ve věci jde (roky 2016 až 2018), šlo o vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů, respektive (po květnu 2017) o nákladní automobily s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny a přípojná vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny; nutnou podmínkou zdanění byla registrace vozidla v ČR (§ 2 odst. 3 zákona o dani silniční ve znění do 31. 5. 2017, respektive do 30. 6. 2022)
17. Poplatníkem daně silniční je ten, kdo je jako provozovatel zdanitelného vozidla zapsán v registru silničních vozidel [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční].
18. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že silniční daň je daní majetkovou a jako taková je postavená na úředním zápisu. Jejím základem je formální stav zápisů v registru silničních vozidel, ne faktický stav vlastnictví nebo užívání. Takovýto formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně je u majetkových daní obvyklý. Je plně na úvaze zákonodárce, zda je určitá daň konstruována tak, že zohledňuje toliko formální stav zápisu v evidenci, nikoliv skutečné majetkové vztahy do evidence nepromítnuté nebo promítnuté nesprávně (takto žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 Afs 69/2013-31, obdobně i řada dalších rozhodnutí téhož soudu, např. rozsudky ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005-67, č. 1358/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-40, ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012-42, ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Afs 129/2014-37, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 9 Afs 156/2014-58, ze dne 23. 3. 2016, č. j. 8 Afs 1/2016-40, či ze dne 26. 11. 2019, č. j. 4 Afs 266/2017-41).
19. Podle § 99 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám.
20. Podle § 92 odst. 2 daňového řádu správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejpřesněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu, pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.
21. Daňová povinnost k dani silniční zaniká zejména tehdy, pokud zanikne předmět daně, tedy zdanitelné vozidlo. To prokazuje daňový subjekt, pokud to tvrdí. Po daňovém subjektu však nelze požadovat prokázání tvrzených skutečností s absolutní jistotou; stačí prokázat dostatečnou míru pravděpodobnosti. Jestliže vozidlo zaniklo nedávno (ještě v průběhu lhůty pro stanovení daně), je třeba jeho neexistenci prokázat *silnějšími* důkazy. Naopak pokud podle daňového subjektu zaniklo v časově vzdáleném období, stačí to prokázat *slabšími* důkazy, a to zvláště pokud je daňový subjekt v dobré víře, že dlouhodobě

nemá daňovou povinnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37, č. 3976/2020 Sb. NSS, body 39 a 40).

Skutková zjištění

22. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul ze správního spisu a z dokazování před soudem (které proběhlo při výše zmíněném ústním jednání ve věci), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
23. V roce 2019 provedly orgány daňové správy celostátní kontrolní akci týkající se nákladních motorových vozidel nad 12 tun podléhajících dani silniční. Při ní zjistily, že žalobce je od 23. 4. 1997 zapsán v registru silničních vozidel jako provozovatel nákladního vozidla zn. LIAZ 100.054, RZ X, a je tedy poplatníkem silniční daně. Finanční úřad proto doručil žalobci dne 20. 9. 2019 výzvy k podání daňového přiznání k dani silniční za zdaňovací období (kalendářní roky) 2016 až 2018, a to do 15 dnů od doručení těchto výzev.
24. Z karty předmětného vozidla bylo zjištěno, že jako provozovatel a vlastník je veden žalobce, u způsobu nabytí je uveden údaj „nezjištěno“, datum poslední technické prohlídky je uvedeno 16. 6. 1997 s platností do 16. 6. 1998. Osvědčení o registraci vozidla mělo být vydáno dne 23. 6. 1997 pod č. AAD991230.
25. Dne 23. 9. 2019 podal žalobce u Městského úřadu Žďáru nad Sázavou, Odboru dopravy (dále jen „odbor dopravy“) žádost o zápis zániku vozidla, ke které přiložil čestné prohlášení o tom, že v roce 2000 bylo vozidlo rozebráno do sběrného dvora, od té doby neexistuje a doklady k němu nemá.
26. Přípisem ze dne 8. 10. 2019, který byl finančnímu úřadu doručen 14. 10. 2019, žalobce finančnímu úřadu sdělil, že předmětné vozidlo nikdy nevlastnil ani neprovozoval. Dle jeho zjištění toto vozidlo prodal dne 18. 6. 1997 pan R. B. panu K. J., k čemuž doložil i kopii kupní smlouvy. K předchozímu čestnému prohlášení uvedl, že tento postup mu byl doporučen na odboru dopravy, aby přerušil placení povinného ručení a daně silniční. Jelikož byl situací velice vystresovaný, čestné prohlášení sepsal, i když majitelem ani provozovatelem vozidla nikdy nebyl.
27. Finanční úřad u žalobce dne 10. 6. 2020 zahájil daňovou kontrolu, před kterou jej obecně vyzval k doložení veškerých dokumentů, dokladů a listin související s předmětnou záležitostí. V rámci daňové kontroly, na které byl žalobce zastoupen svým zástupcem Ing. N. B., však žalobce žádné doklady nepředložil a odkázal na své předchozí vyjádření.
28. Odbor dopravy zaslal finančnímu úřadu na jeho výzvu doklad, na základě něhož bylo vozidlo v registru vozidel zaregistrováno na žalobce, a to žádost o provedení změny ze dne 23. 6. 1997. V ní se žádá o změnu majitele vozidla z osoby R. B. na žalobce (spolu s uvedením čísel občanských průkazů obou uvedených osob), s podpisy jevícími se jako podpisy R. B. jako žadatele a žalobce jako nového provozovatele a držitele technického průkazu vozidla.
29. V návaznosti na tuto daňovou kontrolu finanční úřad zaslal žalobci dne 30. 7. 2020 pod č. j. 1395315/20/2914-60561-700684 výzvu k prokázání skutečností, v rámci které byl žalobce vyzván mimo jiné k doložení, že za kalendářní roky 2016 až 2018 předmětné vozidlo řádně přiznal v daňovém přiznání k dani silniční a uhradil za ně silniční daň, popř. že zápisy o osobě provozovatele v registru vozidel jsou chybné, nebo že vozidlo neexistuje. Žalobce

prostřednictvím svého zástupce finančnímu úřadu sdělil, že všechny podklady, které má k dispozici, již finančnímu úřadu zaslal a zopakoval své stanovisko, že se jedná o zjevně chybný zápis v registru vozidel. V rámci seznámení s výsledkem kontrolního šetření však finanční úřad uzavřel, že žalobce byl dle stavu zápisu v registru vozidel poplatníkem daně silniční ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční a je na místě stanovit žalobci daňovou povinnost ve výši vždy 29 625 Kč za jednotlivé roky 2016 až 2018.

30. K tomuto žalobce zaslal dne 14. 10. 2020 vyjádření, v rámci kterého předložil čestné prohlášení ze dne 8. 10. 2020, ve kterém zaznamenal svůj podpisový vzor, a další listiny, které v minulosti osobně podepsal, a to k prokázání svého tvrzení, že podpis na žádosti o provedení změny ze dne 23. 6. 1997 není jeho podpisem a že se stal obětí podvodu. S touto argumentací žalobce se žalovaný v rámci předmětných platebních výměrů vypořádal tak, že uvedl, že tyto podklady nejsou relevantním důkazním prostředkem k prokázání jeho tvrzení, neboť žádný hodnověrný důkazní prostředek (např. oznámení na Policii ČR) nepředložil.
31. V odvolacím rozhodnutí se však již žalovaný omezil jen na formální závěr, že pro vznik daňové povinnosti k dani silniční je rozhodující pouze zápis v registru silničních vozidel. Vlastnictví vozidla podle něj nehraje vůbec žádnou roli, dokonce ani v případě, že by daňový subjekt neměl předmětné vozidlo nikdy ve vlastnictví (bod 60 napadeného rozhodnutí). Orgány daňové správy tak nemají jinou možnost, než vycházet ze zápisu v registru silničních vozidel, přičemž rozhodnutím příslušného obecního úřadu, který registr vede, jsou vázány (body 60 a 69 napadeného rozhodnutí). Žalovaný sice reagoval i na předložené důkazy, zejména na žalobcovo čestné prohlášení o pravosti podpisu a na kupní smlouvu mezi panem B. a panem J. z roku 1997 (bod 62 napadeného rozhodnutí), ale učinil tak jen nad rámec nutného, jak plyne z předchozí argumentace. Žalovaný tu zejména poznamenal, že nedává logický smysl, proč žalobce spolu s panem B. pět dnů po uzavření uvedené smlouvy nechal na sebe v registru silničních vozidel předmětný nákladní automobil přepsat, přičemž upozornil, že příslušný obecní úřad ověřoval při přepisu vozidla i totožnost podepsaných osob.
32. Dále soud shrne výsledky dokazování, které proběhlo během soudního jednání.
33. Ze žalobcova účastnického výslechu před soudem vyplynulo, že vlastní řidičský průkaz pouze na skupiny vozidel A a B, nikoliv na nákladní vozidla. Vozidlo, u něhož je zapsán jako provozovatel v registru silničních vozidel, by tedy podle zákona řídit nemohl. Na dotaz soudu, jak žalobce přišel ke kupní smlouvě mezi panem B. a panem J., žalobce odpověděl, že v registru silničních vozidel byl založen pouze technický průkaz vozidla. Žalobce si však vzpomněl, že zhruba v letech 1994–1999 (tedy včetně roku 1997) pracoval jako živnostník pro stavebního podnikatele, pana S., který předtím odešel ze stavební společnosti PKS (žalobce pro něj pracoval na zámku Kinských ve Žďáru nad Sázavou). Pan S. si nákladní vozidla pro svou činnost najímal. V návaznosti na tuto vzpomínku žalobce zjišťoval různé kontakty pana S. a zjistil, že žena jeho švagra stále ještě pracuje ve firmě PKS jako účetní. Sdělil jí registrační značku vozidla LIAZ, požádal ji, aby se po něm podívala a ona mu donesla kupní smlouvu z roku 1997 k tomuto vozidlu. Žalobce dále soudu sdělil, že neví, zda číslo jeho občanského průkazu uvedené na žádosti o zápis do registru je správné, že to nezjišťoval. Dnes již má pochopitelně nový občanský průkaz. Na dotaz soudu, zda se mohl někdo v minulosti k číslu jeho občanského průkazu dostat, odpověděl, že si právě teď vzpomněl, že

pan S. po něm jednou chtěl, aby mu půjčil svůj občanský průkaz kvůli vystavení faktury. Stalo se to až 2–3 roky poté, co byl u pana S. zaměstnán, když už měl v pana S. důvěru.

34. Krajský soud k tomu podotýká, že žalobce nebyl schopen na jednání uspokojivě vysvětlit, jak bylo možné jen na základě samotné registrační značky nákladního vozidla vypátrat smlouvu o jeho převodu. Stejně tak žalobce nevysvětlil, proč si teprve v rámci výslechu před soudem vzpomněl, že si od něj pan S. okolo roku 1997 půjčoval občanský průkaz, ačkoliv již finanční úřad mu nejpozději v platebním výměru sděloval, že nepovažuje jeho příběh za věrohodný, protože na žádosti o změnu provozovatele v registru vozidel ze dne 23. 6. 1997 je uvedeno číslo jeho občanského průkazu.
35. Naproti tomu na rozdíl od žalovaného si krajský soud nemyslí, že by věrohodnost žalobcových skutkových tvrzení nějak snižoval fakt, že předal Městskému úřadu Žďár nad Sázavou čestné prohlášení o tom, že předmětné nákladní vozidlo bylo zlikvidováno. Žalobce tento svůj krok finančnímu úřadu obratem vysvětlil, a to uvěřitelným způsobem. Ve stresové situaci, do níž se dostal, se prostě snažil o rychlé řešení, které zajistí, aby se dále nezvyšovaly částky, k jejichž platbám by byl povinen.
36. Znalecký posudek č. 631-23 ze dne 20. 4. 2023, zpracovaný soudním znalcem z oboru písmoznalectví, PhDr. Vladimírem Svobodou, dospívá k jednoznačnému závěru, že podpis na žádosti o změnu v registru ze dne 23. 6. 1997 není žalobcův. Z šetření Policie ČR pak vyplývá, že i druhá podepsaná osoba (pan B.) popřela, že by takovou žádost podala (viz podání vysvětlení pana B. na Policii ČR dne 12. 7. 2023).

Právní posouzení

37. Žalovanému lze přisvědčit v jeho závěrech, že silniční daň je daní majetkovou a je obecně vybudována na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel. Je ale příliš zjednodušující závěr žalovaného, že pro posouzení daňové povinnosti je vždy a za všech okolností rozhodný pouze formální zápis určité osoby v registru. Judikatura, která se touto problematikou doposud zaobírala a na kterou poukazuje žalovaný, totiž pokrývá převážně běžné situace, kdy zápis provozovatele vozidla neodpovídá skutečnému stavu právnímu, a to kvůli nedbalosti nebo nedostatku iniciativy některé ze smluvních stran. Jednoduše řečeno, v registru silničních vozidel je stále zapsán původní provozovatel, ačkoli z pohledu soukromého práva je vlastníkem či provozovatelem vozidla již osoba jiná. Dále jde o situace, kdy daňový subjekt opomněl do registru včas promítnout změnu týkající se samotného vozidla podléhajícího dani, například jeho zánik nebo jeho nové účelové určení. Pro takovou liknavost nemají správní soudy žádné pochopení. Nejvyšší správní soud proto zpravidla uvádí, že pokud daňové subjekty již nevlastnily předmětná vozidla, bylo na nich, aby se postaraly o promítnutí této skutečnosti do registru vozidel. Obdobně pokud považovaly daná vozidla za zboží nebo byla tato vozidla upravena pro zemědělské účely, měly zajistit jejich dočasné vyřazení z registru silničních vozidel. A konečně jestliže vozidlo zaniklo, měl se jeho provozovatel postarat o jeho výmaz z registru. Zanedbání těchto povinností jde vždy k tíži toho, kdo je v registru silničních vozidel zapsán jako provozovatel, bez ohledu na to, zda má aktuálně k vozidlu nějaký vztah. Vždy se ale mlčky počítá s tím, že takovýto vztah k vozidlu existoval u dané osoby alespoň v minulosti. V zásadě sem proto lze zařadit i případ, na který odkazoval žalovaný, kdy jako provozovatel vozidla byla zapsána osoba,

kteřá je začala užívat na základě kupní smlouvy, jež se následně ukázala být absolutně neplatnou.

38. Ve všech těchto případech se může upřednostňování formálního stavu před stavem faktickým jevit jako tvrdé, ale má určité *ratio* a neprodí zjevně nespravedlivé výsledky. Za účelem zajištění řádného a efektivního fungování registru silničních vozidel a výběru daně silniční je v těchto případech povinnost střežit svá práva a uvést zápis v příslušné evidenci do souladu se skutečným právním stavem ponechána na samotných subjektech těchto soukromoprávních vztahů. V jejich zájmu pak je promítnout případné změny v osobě provozovatele či ve stavu vozidla do registru silničních vozidel, případně nést negativní důsledky toho, že tak neučiní.
39. V projednávané věci je však situace odlišná, neboť žalobce po celou dobu daňového řízení tvrdí, že nikdy provozovatelem předmětného vozidla nebyl a zápis do tohoto registru byl proveden na podkladě listiny, kterou nepodepsal. Za této situace nemůže, podle názoru krajského soudu, čistě formální přístup ke stanovení poplatníka daně, který zaujal finanční úřad (potažmo žalovaný), obstát. Ostatně přinejmenším finanční úřad si toho zřejmě byl vědom. Připustil totiž ve své výzvě žalobci, že by mohlo být relevantní, kdyby žalobce prokázal, že jeho zápis v registru silničních vozidel byl chybný. Tato úvaha je zcela správná. Pokud si představíme situaci, kdy by úředník obecního úřadu, který vede registr, omylem či nedopatřením zapsal jako provozovatele vozidla osobu, která s tímto vozidlem nemá nic společného, pouze se například její jméno a datum narození shoduje se žadatelem o provedení změny v registru, pak je podle krajského soudu jasné, že by k formálnímu stavu zápisu v registru silničních vozidel nebylo možné přihlížet. Takováto omylem zapsaná osoba by se totiž nejspíš o svém zápisu do registru ani nedozvěděla a těžko jí tak lze klást k tíži, že neusilovala o jeho změnu. Zcela stejná situace pak nastává, pokud by zápis určité osoby jako provozovatele nákladního vozidla v registru byl výsledkem podvodu. Také v tomto případě nelze uvažovat o žádném zanedbání povinností dotčené osoby a není tak možné lpět na formálním stavu zápisu v registru silničních vozidel.
40. Na druhou stranu, lze si představit i situace, kdy by bylo možné ze zápisu v registru vycházet, ačkoliv by tam žalobce byl zapsán bez toho, že by kdy byl vlastníkem či uživatelem daného vozidla. Mohlo by tomu tak být tehdy, pokud k zápisu došlo na základě jeho vlastního úkonu nebo alespoň s jeho vědomím (např. proto, že měl po určitou dobu předmětný nákladní automobil fakticky ve svém držení třeba za účelem jeho prodeje, nebo proto, že dostal od někoho odměnu za to, že bude před orgány veřejné moci vystupovat jako provozovatel, ačkoliv jím ve skutečnosti nebyl). Finanční úřad by však musel zjistit dostatečné indicie svědčící pro takovýto průběh skutkového děje. To se v daném případě zatím nestalo.
41. Neobstojí ani argumentace žalovaného, že byl vázán rozhodnutím Městského úřadu ve Žďáru nad Sázavou, který vede v dané věci registr silničních vozidel. Daňový řád v této souvislosti hovoří pouze o otázkách, o nichž již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci. Muselo by tedy existovat pravomocné správní rozhodnutí. V případě zápisu do registru silničních vozidel se však správní rozhodnutí nevydává, jde o faktický úkon.
42. Bylo proto na místě zabývat se věcně námitkami, které žalobce předestřel, a to zejména otázkou, na základě jakých skutečností byl zapsán do registru silničních vozidel jako provozovatel předmětného nákladního vozidla. Žalobce finančnímu úřadu i žalovanému již od počátku daňového řízení předkládal konstantní tvrzení o tom, že provozovatelem

předmětného vozidla není a nikdy nebyl a o svém zápisu v registru silničních vozidel nic neví. K tomu v průběhu daňového řízení doložil i vzor svého aktuálního podpisu a další jím podepsané srovnávací listiny k prokázání tvrzení, že podpis na listině, na základě které byl zapsán do registru silničních vozidel jako provozovatel předmětného vozidla, není jeho podpisem. S ohledem na nesprávné stanovisko finančního úřadu i žalovaného, že fakticky jedinou rozhodnou skutečností v předmětné věci je formální stav zápisu v registru, zůstalo toto skutkové tvrzení žalobce v rámci daňového řízení ze strany správce daně bez adekvátní odezvy. Finanční úřad, potažmo žalovaný, však k této otázce měl přistupovat jako k zásadní pro správné a úplné stanovení daně, neboť od ní se teprve odvíjí závěr, zda lze vůbec žalobce považovat za poplatníka silniční daně ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční.

43. Bylo tedy na místě buď: a) vzít tvrzení žalobce o tom, že provozovatelem předmětného vozidla není a nikdy nebyl, neboť převodní listinu nepodepsal, za skutkově úplná a učinit z nich příslušné závěry, nebo: b) žalobce již v rámci daňového řízení ve smyslu § 92 odst. 4 daňového řádu vyzvat k doplnění jeho tvrzení, případně předložení důkazních prostředků, pokud by to správce daně považoval za potřebné k ověření či vyvrácení této procesní obrany žalobce. Finanční úřad v tomto směru žalobce v rámci obsáhlejší výzvy jen velmi obecně vyzval k doložení, že „předmětné vozidlo řádně přiznal v daňovém přiznání k dani silniční a uhradil za ně silniční daň, popř. že zápisy o osobě provozovatele v registru vozidel jsou chybné, nebo že vozidlo neexistuje“, ačkoliv mu již bylo procesní stanovisko žalobce známo a výzva tak mohla a měla být mnohem konkrétnější a lépe zacílená.
44. Protože však finanční úřad i žalovaný zastávali chybný právní názor, danou otázkou se fakticky odmítali po celou dobu zabývat. Ve všech úkonech, od výzev zasílaných žalobci finančním úřadem, přes výsledek kontrolního zjištění a platební výměry, až po napadené odvolací rozhodnutí razily orgány daňové správy tezi, že žalobcova tvrzení nejsou pro posouzení jeho daňové povinnosti vůbec podstatná, a to i kdyby je prokázal. Fakticky tak vůbec neumožnili žalobci v průběhu daňového řízení unést jeho důkazní břemeno.
45. Z toho důvodu nezbylo soudu nic jiného, než aby připustil, že žalobce může navrhopvat důkazy i v soudním řízení, jakkoliv to v daňových věcech není obvyklé. Je ale potřeba vzít v úvahu, v jaké se žalobce nacházel situaci. On sám, alespoň podle svých tvrzení, o existenci své daňové povinnosti po celou dobu vůbec nic netušil. Nepovažoval se vůbec za poplatníka silniční daně a neměl žádné informace o předmětném zdanitelném vozidle. Poprvé se o svém údajném postavení daňového poplatníka dozvěděl, až když ho kontaktovaly orgány daňové správy, aby mu z moci úřední doměřily daň. Tím se jeho situace podstatně liší například od situace podnikatele, který si je po celou dobu vědom toho, že je poplatníkem daně z příjmu nebo daně z přidané hodnoty a musí projevit náležitou obezřetnost a obstarávat si důkazy pro svá daňová tvrzení, zejména pokud jde o tvrzené snížení nebo o neexistenci daňové povinnosti. Klást takovéto požadavky na žalobce v jeho situaci by bylo přemrštěné. Navíc nelze přehlížet, že většina žalobcových tvrzení byla negativních – tvrdil, že vůbec nezádal o zápis v registru silničních vozidel a že dané vozidlo ani nevlastnil, ani s ním neměl nikdy nic společného. Negativní tvrzení je z povahy věci obtížnější prokázat než tvrzení pozitivní, například že vozidlo bylo sešrotováno. Také z tohoto důvodu tak není na daný případ plně použitelná judikatura týkající se důkazního břemene v daňových věcech.
46. Podpůrně lze poukázat i na náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2732/15 ze dne 12. 1. 2016 (N 6/80 SbNU 65), z něž vyplývá, že zásady dispoziční a koncentrace řízení uplatňované ve správním soudnictví musí ustoupit vždy tehdy, když by důraz na jejich lpění znamenal

neakceptovatelný zásah do základních práv a svobod účastníků řízení či by byl v razantním rozporu s principy spravedlnosti a spravedlivého rozhodování. Obdobně by musela podle krajského soudu ustoupit i pravidla rozložení důkazního břemene v daňovém řízení, a to i kdyby se v dané věci měla přece jen aplikovat. Bylo by totiž v příkrém rozporu s principy spravedlnosti, kdyby měl soud odmítnout provést důkazy, jež mají svědčit o tom, že se žalobce stal provozovatelem vozidla zapsaným v registru silničních vozidel jen kvůli podvodnému jednání jiné osoby.

47. Soud provedl při soudním jednání řadu žalobcem navrhovaných důkazů, které vyhodnotil jako potřebné pro posouzení věci – zejména šlo o znalecký posudek pravosti podpisu žalobce na žádosti o změnu v registru silničních vozidel, záznam o podaném vysvětlení pana B. na policii a o žalobcův účastnický výslech. K tomu je třeba doplnit, že všechny tyto důkazy se vztahují ke skutkovým okolnostem, jež tu byly již v době vydání napadeného rozhodnutí. Znalecký posudek dokonce časově o jeden den napadenému rozhodnutí předchází, byť žalobce ho již v daňovém řízení předložit nestihl. Vysvětlení pana B. je sice z pozdější doby, ale to nebrání jeho využití. Vztahuje se totiž ke skutkovým okolnostem, jež nastaly již v roce 1997.
48. Soud využil provedené důkazy pouze k tomu, aby ověřil, nakolik jsou způsobilé žalobcova skutková tvrzení podložit, tedy zda se k nim vztahují, a zda mají alespoň nějakou výpovědní hodnotu. Do jejich hodnocení z hlediska přesvědčivosti apod. se však nepouštěl, neboť by tím suploval činnost žalovaného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS). Žalovaný na základě svého chybného právního názoru žalobcova skutková tvrzení dosud vůbec nehodnotil, neboť je nepovažoval za relevantní. Soud jej nyní zavazuje právním názorem, že jim má přikládat váhu. Nebude však hodnotit v první linii, zda se žalobci předloženými důkazy jeho tvrzení prokázat podařilo, neboť by tím nahrazoval daňové orgány v jejich roli. Žalovanému samozřejmě nic nebrání v tom, aby pro ověření pravdivosti žalobcových tvrzení provedl i důkazy další, např. výslechy pánů S., B. a J. apod.
49. Ačkoli se tedy důvody, pro které považuje správní soud napadené rozhodnutí za nezákonné, vztahují i k výše specifikovaným platebním výměřům finančního úřadu, přistoupil krajský soud jen ke zrušení rozhodnutí odvolacího. Nevyužil tedy možnosti zrušit společně s ním též rozhodnutí prvostupňové, jak by mu to umožňoval § 78 odst. 3 s. ř. s., neboť tuto pravomoc by měly správní soudy využívat pouze výjimečně, zejména tam, kde prvostupňové rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno nebo kde odvolací orgán nebude moci vady tohoto rozhodnutí sám napravit (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 - 106, č. 1456/2008 Sb. NSS, str. 4). Možnosti nápravy v odvolacím řízení v režimu daňového řádu však mají specifickou povahu a umožňují odvolacímu orgánu, aby napadené rozhodnutí sám změnil, případně napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil. V daňovém odvolacím řízení je tedy důsledně uplatňován apelační princip, v rámci něhož musí náprava vad rozhodnutí i vad řízení, jež vydání daňového rozhodnutí předcházely, proběhnout v rámci odvolacího řízení. Proto krajský soud zrušil pouze napadené rozhodnutí, vrací věc žalovanému k dalšímu řízení a ponechává na něm, jakým procesním způsobem se s nastíněnými vadami svého rozhodnutí vyrovná.

VI. Závěr a náklady řízení

50. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož v něm bude žalovaný právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), shrnuje soud své závěry přehledně takto:
51. V předmětné věci není možno uzavřít, že žalobce je poplatníkem daně silniční ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční pouze na základě formálního zápisu žalobce jako provozovatele vozidla v příslušné evidenci. Žalovaný je povinen zabývat se tvrzením žalobce o tom, že podpis na žádosti o provedení změny majitele vozidla ze dne 23. 6. 1997 není jeho pravým podpisem, a to i ve světle důkazů, jež provedl soud v nynějším řízení. Na podkladě provedeného dokazování (včetně případných důkazů dalších) je na žalovaném, aby uzavřel, zda je možno na žalobce pohlížet jako na poplatníka daně silniční, nebo je nutno listinu, na základě které došlo k zápisu žalobce do registru silničních vozidel, vnímat pouze jako zdánlivé právní jednání, které nemůže vůči žalobci vyvolat právní následky, a to ani ve vztahu k daňovým povinnostem.
52. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující měla ve věci plný úspěch, proto má vůči straně žalované právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, v nákladech právního zastoupení v řízení před krajským soudem a v nákladech spojených s dokazováním.
53. Strana žalující tyto náklady vyčíslila již dne 28. 6. 2023 a znovu potom 30. 7. 2024. Zástupkyně strany žalující učinila celkem 4 úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – šlo o převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; tento úkon je třeba uhradit bez ohledu na to, že právní zástupce zastupoval účastníka již ve správním řízení – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 As 21/2011 - 52, č. 2414/2011 Sb. NSS], dvě písemná podání soudu věci samé, tj. podání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na soudním jednání dne 29. 7. 2024 nepřekračující 2 hodiny [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu].
54. Za jeden úkon náleží podle § 7 bodu 5 aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu odměna ve výši 3 100 Kč. Zástupkyni dále náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon. Nárok na náhradu DPH právní zástupkyně nevnese, proto jí za jeden úkon náleží 3 400 Kč, celkem tedy za všechny úkony 13 600 Kč.
55. V souvislosti s účastí na jednání dále náleží náhrada cestovních výdajů vypočítaných na základě § 13 odst. 5 advokátního tarifu podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Advokátní kancelář má sídlo na adrese Havlíčkovo nám. 4, Žďár nad Sázavou, jednání krajského soudu se konalo v jeho sídle na adrese Rooseveltova 16 v Brně. Z údajů na serveru mapy.cz soud ověřil, že délka trasy udávaná zástupkyní, tj. 169 km, odpovídá realitě (2 x 83,5 km a rezerva 2 km na pojíždění po městě při hledání parkování). Za každý 1 km jízdy se podle § 157 odst. 3 zákoníku práce přiznává základní náhrada a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Sazba základní náhrady za 1 km jízdy činí u osobních silničních motorových vozidel podle § 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce nejméně 4,20 Kč, aktuálně ji však na hodnotu 5,60 Kč zvyšuje § 1 písm. b) vyhlášky č. 398/2023 Sb., o změně

sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad pro rok 2024 (dále jen „vyhláška“). Soud proto zvolil tuto hodnotu a dospěl k částce 947 Kč (169 x 5,60 Kč; zaokrouhleno na celé koruny nahoru podle § 183 odst. 5 zákoníku práce). Pokud jde o výdaje na pohonné hmoty, podle technického průkazu předloženého advokátkou je palivem použitého vozidla benzín 95 oktanů a jeho kombinovaná spotřeba pro městský a mimoměstský provoz u daného vozidla činí 6,1 l/100 km (§ 158 odst. 4 zákoníku práce ve spojení s příslušnými evropskými předpisy). Ohledně ceny nakoupených pohonných hmot advokátka odkázala na § 4 písm. a) vyhlášky aplikovaný na základě § 158 odst. 3 zákoníku práce, dle kterého činí 38,20 Kč/1 l. Jako náhrada za pohonné hmoty tak přísluší částka 394 Kč (6,1/ 100 x 169 x 38,20 Kč; zaokrouhleno na celé koruny nahoru podle § 183 odst. 5 zákoníku práce). Celkem jde o 1 341 Kč (947 + 394 Kč).

56. Za účast na jednání je nutno dále přiznat náhradu za promeškaný čas advokátky strávený cestou do místa jednání a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, a to ve výši 100 Kč za každou započatou půlhodinu. Doba jedné cesty činí podle zadání trasy na serveru mapy.cz 1 hod 15 min, soud proto přiznal podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu náhradu ve výši 500 Kč (5 x 100 Kč). Celkem tedy v souvislosti s jednáním přísluší náhrada ve výši 1 841 Kč (1 341 + 500) Kč.
57. Žalující strana dále požadovala náhradu nákladů spojených s dokazováním, a to konkrétně nákladů za vyhotovení znaleckého posudku z oboru písmoznalectví – specializace ruční písmo znalce PhDr. Vladimíra Svobody, ke kterému doložila vyúčtování na částku 26 674 Kč. Soud sice provedl tímto posudkem dokazování, nicméně přesto podle něj náklady na znalecký posudek nebyly účelně vynaložené. Žalobce zadal posudek dne 5. 4. 2023, tedy v době, kdy dosud běželo odvolací daňové řízení. Žalobci nic nebránilo, aby žalovanému avizoval, že z jeho strany došlo k zadání znaleckého zkoumání z oboru písmoznalectví a kdy lze očekávat jeho vyhotovení, načež by mohl žalovaný vyčkat jeho výsledků a tyto pojmout do svého rozhodnutí. Nic takového však žalobce neudělal, a tak se stalo, že posudek znalec vyhotovil dne 20. 4. 2023, ovšem žalobce už ho v daňovém řízení předložit nestihl, neboť následující den (21. 4. 2023) vydal žalovaný odvolací rozhodnutí, které žalobcově zástupkyni téhož dne i doručil. Nedostatek komunikace ze strany žalobce tak zapříčinil to, že důkaz bylo možné provést až v soudním řízení.
58. Výše nákladů za celé soudní řízení, jež je žalovaný povinen žalobci uhradit, tudíž činí 19 441 Kč (4 000 + 13 600 + 1 841 Kč).
59. Obecná třídní lhůta pro splnění povinnosti uložené soudem (§ 160 odst. 1 o. s. ř.) by pro účely úhrady nákladů soudního řízení správního nebyla přiměřená. Jednak proto, že rozsudky správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (§ 54 odst. 5 s. ř. s.), a jednak proto, že podle zkušeností správních soudů mají správní orgány problém takto krátké lhůty dodržet s ohledem na své vnitřní administrativní členění a nutnost schválit odeslání peněz příslušným vedoucím zaměstnancem. Proto ji soud prodloužil na jeden měsíc.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel,

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. 7. 2024

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu